Šis dokuments ir izveidots vienīgi dokumentācijas nolūkos, un iestādes neuzņemas nekādu atbildību par tā saturu

►**B**

PADOMES REGULA (EEK) Nr. 1612/68

(1968. gada 15. oktobris)

par darba ņēmēju brīvu pārvietošanos Kopienā

(OV L 257, 19.10.1968, lpp. 2)

Grozīta ar:

		Oficiālais Vēstnesis		
		Nr.	Lappuse	Datums
►**M1**	Padomes Regula (EEK) Nr. 312/76 (1976. gada 9. februāris)	L 39	2	14.2.1976
►**M2**	Padomes Regula (EEK) Nr. 2434/92 (1992. gada 27. jūlijs)	L 245	1	26.8.1992
►**M3**	Eiropas Parlamenta Un Padomes Direktīva 2004/38/EK (2004. gada 29. aprīlis)	L 158	77	29.6.2004

▼B

PADOMES REGULA (EEK) Nr. 1612/68

(1968. gada 15. oktobris)

par darba ņēmēju brīvu pārvietošanos Kopienā

EIROPAS KOPIENU PADOME,

ņemot vērā Eiropas Ekonomikas kopienas dibināšanas līgumu un jo īpaši tā 49. pantu,

ņemot vērā Komisijas priekšlikumu,

ņemot vērā Eiropas Parlamenta atzinumu ([1]),

ņemot vērā Ekonomikas un sociālo lietu komitejas atzinumu ([2]),

tā kā vēlākais līdz pārejas laika beigām Kopienā būtu jānodrošina darba ņēmēju brīva pārvietošanās; tā kā, lai sasniegtu šo mērķi, ir jānovērš jebkāda ar pilsonību saistīta darba ņēmēju diskriminācija attiecībā uz nodarbināšanu, atalgojumu un citiem darba un nodarbinātības apstākļiem, kā arī jānodrošina šādiem darba ņēmējiem tiesības brīvi pārvietoties Kopienā, lai strādātu algotu darbu, izņemot ierobežojumus, kas ir saistīti ar valsts drošību, sabiedrisko kārtību un veselības aizsardzību;

tā kā, lai ātrāk izveidotu muitas savienību un nodrošinātu, ka vienlaicīgi tiek realizēti Kopienas pamatprincipi, būtu jāpieņem noteikumi, kas ļautu īstenot Līguma 48. un 49. pantā izklāstītos mērķus attiecībā uz brīvu pārvietošanos, kā arī pilnveidot pasākumus, ko attiecīgi pieņēma saskaņā ar Regulu Nr. 15 ([3]) par pirmajiem pasākumiem ceļā uz brīvu pārvietošanos un Padomes 1964. gada 25. marta Regulu Nr. 38/54/EEK par darba ņēmēju brīvu pārvietošanos Kopienā ([4]);

tā kā pārvietošanās brīvība ir darba ņēmēju un viņu ģimeņu pamatbrīvība; tā kā darbaspēka mobilitātei Kopienā ir jāgarantē darba ņēmējam iespēja uzlabot savus dzīves un darba apstākļus, kā arī jāveicina sociālā stāvokļa uzlabošana, vienlaicīgi ļaujot apmierināt dalībvalstu tautsaimniecību vajadzības; tā kā būtu jāapstiprina visu dalībvalstu darba ņēmēju tiesības izvēlēties darbu Kopienā;

tā kā šādas tiesības bez diskriminācijas jābauda pastāvīgiem, sezonas un pārrobežu darba ņēmējiem un pakalpojumu sniedzējiem;

tā kā brīvu pārvietošanos varēs īstenot saskaņā ar objektīviem standartiem, brīvi un ar cieņu tikai tad, ja vienlīdzīgu attieksmi faktiski un normatīvajos aktos īstenos visos jautājumos, kas ir saistīti ar algotu darbu un tiesībām uz mājokli, kā arī novērsīs šķēršļus, kas apgrūtina darba ņēmēju mobilitāti, īpaši attiecībā uz darba ņēmēja tiesībām apvienoties ar savu ģimeni un nosacījumiem, saskaņā ar kuriem šo ģimeni integrē uzņēmējā valstī;

tā kā Kopienas darba ņēmēju nediskriminācijas princips nosaka, ka visu dalībvalstu pilsoņiem ir tādas pašas tiesības uz darbu, kādas bauda attiecīgās valsts iedzīvotāji;

tā kā ir jānostiprina mehānisms, ko izmanto, lai apkopotu un izplatītu informāciju par brīvām darba vietām, īpaši attīstot tiešu sadarbību starp centrālajiem un reģionālajiem nodarbinātības dienestiem, kā arī, uzlabojot un koordinējot informācijas apmaiņu, lai nodrošinātu skaidrāku priekšstatu par darba tirgu; tā kā darba ņēmēji, kas vēlas pārvietoties, būtu arī regulāri jāinformē par dzīves un darba apstākļiem; tā kā būtu jāparedz pasākumi gadījumiem, ja darba tirgū rodas vai ir paredzami traucējumi, kas var nopietni apdraudēt dzīves vai nodarbinātības līmeni reģionā vai nozarē; tā kā šādos gadījumos pirmkārt izmanto informācijas apmaiņu ar nolūku atturēt darba ņēmējus pārcelties uz šādu reģionu vai nozari, tomēr informācijas apmaiņas ietekme būtu vajadzības gadījumā jāpastiprina, uz laiku apturot iepriekšminēto mehānismu, attiecīgo lēmumu pieņemot Kopienas līmenī;

([1]) OV 268, 6.11.1967., 9. lpp.
([2]) OV 298, 7.12.1967., 10. lpp.
([3]) OV 57, 26.8.1961., 1073/61. lpp.
([4]) OV 62, 17.4.1964., 965/64. lpp.

▼B

tā kā pastāv cieša saikne starp darba ņēmēju brīvu pārvietošanos, nodarbinātību un profesionālo izglītību, īpaši, ja šīs izglītības mērķis ir sagatavot darba ņēmējus, kas spētu pieņemt darba piedāvājumus citos Kopienas reģionos; tā kā šīs saiknes nosaka, ka šādi radušās problēmas būtu jāpēta nevis katra atsevišķi, bet jāuzskata par savstarpēji saistītām, to skaitā, ņemot vērā nodarbinātības problēmas konkrētajos reģionos; tā kā tāpēc būtu jāmudina dalībvalstis koordinēt savu nodarbinātības politiku Kopienas līmenī;

tā kā Padome ar savu 1968. gada 15. oktobra Lēmumu attiecināja Līguma 48. un 49. pantu, kā arī pasākumus to ieviešanai ([1]) arī uz Francijas Aizjūras departamentiem,

IR PIEŅĒMUSI ŠO REGULU.

I DAĻA

NODARBINĀTĪBA UN DARBA ŅĒMĒJU ĢIMENES

I SADAĻA

Tiesības uz darbu

1. pants

1. Jebkuram dalībvalsts pilsonim neatkarīgi no viņa dzīvesvietas ir tiesības pieņemt un strādāt algotu darbu citā dalībvalstī saskaņā ar normatīviem un administratīviem aktiem, kas reglamentē minētās valsts pilsoņu nodarbinātību.

2. Viņam ir tādas pašas tiesības pieņemt citā dalībvalstī pieejamu darbu, kā šīs dalībvalsts pilsoņiem.

2. pants

Visi dalībvalstu pilsoņi un darba devēji, kas darbojas kādā dalībvalstī, var, nevienu nediskriminējot, apmainīties ar darba pieteikumiem un piedāvājumiem, kā arī noslēgt un izpildīt darba līgumus saskaņā ar spēkā esošiem normatīviem un administratīviem aktiem.

3. pants

1. Saskaņā ar šo regulu normatīvos un administratīvos aktus, kā arī administratīvo praksi nepiemēro:

— ja tā ierobežo tiesības pieteikties darbā vai piedāvāt darbu, ārvalstnieku tiesības pieņemt un strādāt algotu darbu, vai arī izvirza viņiem nosacījumus, ko neattiecina uz saviem pilsoņiem, vai

— ja to piemēro neatkarīgi no pilsonības, tomēr tās vienīgais vai galvenais mērķis ir neļaut citu dalībvalstu pilsoņiem pieņemt piedāvāto darbu.

Šī norma neattiecas uz nosacījumiem par valodas zināšanām, ko prasa attiecīgais amats.

2. Dalībvalstu normās vai praktiskajā darbībā, kas ir minēta 1. punkta pirmajā daļā, jo īpaši ietilpst tādas, kas:

a) paredz īpašu ārvalstniekiem paredzētu darbā pieņemšanas kārtību;

b) ierobežo brīvu darba vietu izsludināšanu presē vai citā masu informācijas līdzeklī vai arī izvirza nosacījumus, kas atšķiras no tiem, ko piemēro darba devējiem, kas darbojas attiecīgajā dalībvalstī;

c) uz tiesībām tikt nodarbinātam attiecina nosacījumu reģistrēties nodarbinātības dienestos vai arī kavē atsevišķu darba ņēmēju pieņemšanu darbā, ja attiecīgās personas nedzīvo attiecīgajā dalībvalstī.

([1]) OV L 257, 19.10.1968., 1. lpp.

▼B

4. pants

1. Dalībvalstu normatīvie un administratīvie akti, kas ierobežo ārvalstnieku skaitu vai īpatsvaru jebkurā uzņēmumā, nozarē vai reģionā, vai arī valsts līmenī, neattiecas uz citu dalībvalstu pilsoņiem.

2. Ja dalībvalsts atbalstu piešķir tikai tiem uzņēmumiem, kas nodarbina noteiktu īpatsvaru attiecīgās valsts darba ņēmēju, citu dalībvalstu pilsoņus pielīdzina valsts darba ņēmējiem, ievērojot Padomes 1963. gada 15. oktobra Direktīvas ([1]) noteikumus.

5. pants

Dalībvalsts pilsonis, kas meklē darbu citā dalībvalstī, saņem tādu pašu palīdzību, kā attiecīgās dalībvalsts nodarbinātības dienesti piedāvā saviem pilsoņiem, kas meklē darbu.

6. pants

1. Dalībvalsts pilsoņu pieaicināšana vai pieņemšana darbā citā dalībvalstī, nedrīkst būt atkarīga no medicīniskiem, profesionāliem vai citiem kritērijiem, kas ir diskriminējoši pēc pilsonības, salīdzinot ar tiem kritērijiem, ko izvirza attiecīgās dalībvalsts pilsoņiem, kas vēlas strādāt to pašu darbu.

2. Tomēr pilsoņa, kas ir saņēmis piedāvājumu no citas dalībvalsts darba devēja, profesionālās iemaņas var pārbaudīt, ja darba devējs šādu vēlmi ir skaidri izteicis savā piedāvājumā.

II SADAĻA

Nodarbinātība un vienlīdzīga attieksme

7. pants

1. Darba ņēmējam, kas ir dalībvalsts pilsonis, citā dalībvalstī pilsonības dēļ nedrīkst piemērot citādus darba un nodarbinātības nosacījumus kā minētās valsts darba ņēmējiem, īpaši attiecībā uz atalgojumu, atlaišanu un bezdarba gadījumā — atjaunošanu darbā vai atkārtotu pieņemšanu darbā.

2. Šāds darba ņēmējs bauda tādas pašas sociālās un nodokļu priekšrocības, kā attiecīgās valsts darba ņēmēji.

3. Viņš ar tādām pašām tiesībām un tādiem pašiem nosacījumiem kā valsts darba ņēmēji var iegūt izglītību arodskolās un pārkvalifikācijas centros.

4. Jebkura koplīguma, individuāla līguma vai jebkura cita kolektīva regulējuma klauzula par tiesībām uz darbu, nodarbinātību, atalgojumu un citiem darba vai atlaišanas nosacījumiem nav spēkā tiktāl, ciktāl tā izvirza vai pieļauj diskriminējošus nosacījumus attiecībā uz darba ņēmējiem, kas ir citu dalībvalstu pilsoņi.

8. pants

1. Darba ņēmējs, kas ir dalībvalsts pilsonis un strādā citā dalībvalstī, bauda tādas pašas tiesības uz dalību arodbiedrībās un no tās izrietošajām tiesībām, to skaitā balsstiesības ►**M1** un pretendēt uz arodbiedrības pārvaldes vai vadības amatiem ◄; viņam var neļaut piedalīties publisko tiesību subjektu pārvaldē un ieņemt amatus valsts iestādēs. Bez tam viņam ir tiesības piedalīties darba ņēmēju pārstāvju organizācijās uzņēmumā. Šis pants neietekmē atsevišķu dalībvalstu normatīvos aktus, kas piešķir plašākas tiesības darba ņēmējiem no citām dalībvalstīm.

▼M1

([1]) OV 159, 2.11.1963., 2661/63. lpp.

▼B

9. pants

1. Darba ņēmējs, kas ir dalībvalsts pilsonis un strādā algotu darbu citā dalībvalstī, bauda visas tiesības un priekšrocības, kas ir piešķirtas attiecīgās valsts darba ņēmējiem attiecībā uz mājokli, to skaitā īpašumtiesības uz viņam vajadzīgo mājokli.

2. Šāds darba ņēmējs ar tādām pašām tiesībām kā pilsoņi var reģistrēties tā reģiona, kurā viņš strādā algotu darbu, mājokļu rindā, ja šādas rindas pastāv; viņš bauda no tā izrietošās priekšrocības.

Ja viņa ģimene ir palikusi valstī, no kuras viņš ir ieradies, šajā gadījumā uzskata, ka tā uzturas minētajā reģionā, ja uz attiecīgās valsts darba ņēmējiem attiecas līdzīga prezumpcija.

III SADAĻA

Darba ņēmēju ģimenes

▼M3

———————

▼B

12. pants

Ja dalībvalsts pilsoņa, kas ir vai ir bijis nodarbināts citā dalībvalstī, bērni uzturas tās teritorijā, viņus uzņem vispārējās izglītības, mācekļa un profesionālās izglītības programmās ar tādiem pašiem nosacījumiem kā minētās valsts pilsoņus.

Dalībvalstis atbalsta mēģinājumus dot iespēju šiem bērniem apgūt minētās programmas ar pēc iespējas labākiem nosacījumiem.

II DAĻA

INFORMĀCIJAS APKOPOŠANA UN IZPLATĪŠANA PAR BRĪVAJĀM DARBAVIETĀM UN DARBA PIETEIKUMIEM

I SADAĻA

Sadarbība starp dalībvalstīm un ar Komisiju

13. pants

1. Dalībvalstis vai Komisija ierosina vai kopīgi īsteno jebkādus pētījumus par nodarbinātību vai bezdarbu, ko tās uzskata par vajadzīgu, lai nodrošinātu darba ņēmēju brīvu pārvietošanos Kopienā.

Dalībvalstu centrālie nodarbinātības dienesti cieši sadarbojas savā starpā un ar Komisiju, lai apkopotu un izplatītu informāciju par brīvu darba vietu piedāvājumiem un darba pieteikumiem Kopienā, tādējādi darba ņēmējus iekārtojot darbā.

2. Šim nolūkam dalībvalstis norīko īpašus dienestus, kam uztic organizēt darbu iepriekšminētajās jomās, kā arī sadarboties savā starpā un ar Komisijas struktūrvienībām.

Dalībvalstis informē Komisiju par jebkādām izmaiņām saistībā ar šo dienestu iecelšanu. Komisija šo informāciju publicē *Eiropas Kopienu Oficiālajā Vēstnesī.*

14. pants

1. Dalībvalstis nosūta Komisijai informāciju par problēmām, kas rodas saistībā ar darba ņēmēju pārvietošanās brīvību un nodarbinātību, kā arī konkrētu informāciju par nodarbinātības stāvokli►M2 ——————— ◄.

▼M2

2. Komisija, rūpīgi iepazinusies ar Tehniskās komitejas sniegto atzinumu, nosaka veidu, kā sastādāma 1. punktā minētā informācija.

▼B

3. Saskaņā ar kārtību, ko Komisija noteica, ►M2 pievēršot īpašu uzmanību Tehniskās komitejas atzinumam ◄, katras dalībvalsts īpašais dienests citu dalībvalstu īpašajiem dienestiem un Eiropas koordinācijas birojam nosūta tādu informāciju par dzīves un darba apstākļiem, kā arī par darba tirgus stāvokli, ko varētu izmantot citu dalībvalstu darba ņēmēji. Šāda informācija ir regulāri jāatjauno.

Citu dalībvalstu īpašie dienesti nodrošina minētās informācijas plašu publicitāti, to skaitā izplatot šo informāciju attiecīgajos nodarbinātības dienestos, kā arī informējot konkrētos darba ņēmējus ar atbilstīgiem saziņas līdzekļiem.

II SADAĻA

Mehānisms, ko izmanto, lai apkopotu un izplatītu informāciju par brīvām darba vietām

▼M2

15. pants

1. Katras dalībvalsts speciālistu dienests regulāri sūta citas dalībvalsts speciālistu dienestam un Eiropas Koordinācijas birojam:

a) sīkākas ziņas par brīvajām vietām, kuras varētu aizpildīt citu dalībvalstu pilsoņi;

b) sīkākas ziņas par brīvajām vietām, kuras paredzētas valstīm, kuras nav dalībvalstis;

c) sīkākas ziņas par darba pieteikumiem, kuru iesniedzēji oficiāli izteikuši vēlmi strādāt citā dalībvalstī;

d) informāciju pēc reģiona un pēc darbības nozares tiem kandidātiem, kuri deklarējuši, ka patiešām vēlas pieņemt darba piedāvājumu citā valstī.

Katras dalībvalsts speciālistu dienests šo informāciju paziņo attiecīgiem nodarbinātības dienestiem un aģentūrām, cik drīz vien iespējams.

2. Sīkākas ziņas par brīvajām vietām un pieteikumiem, kas minēti šā panta 1. punktā, nonāk apritē saskaņā ar vienotu sistēmu, kuru nodibinājis Eiropas Koordinācijas centrs sadarbībā ar Tehnisko komiteju.

Ja nepieciešams, Eiropas Koordinācijas centrs pielāgo šo sistēmu sadarbībā ar Tehnisko Komiteju.

16. pants

1. Jebkura brīva vieta 15. panta nozīmē, kas paziņota dalībvalsts nodarbinātības dienestiem, tiek paziņota citu ieinteresēto dalībvalstu kompetentiem nodarbinātības dienestiem, kuri apstrādā šo informāciju.

Šādi dienesti paziņo pirmās dalībvalsts dienestiem sīkākas ziņas, kas nepieciešamas, lai iesniegtu atbilstīgus pieteikumus.

2. Attiecīgi dalībvalstu dienesti sniedz atbildi attiecībā uz 15. panta 1. punkta c) apakšpunktā minētajiem darba pieteikumiem ne ilgāk kā viena mēneša laikā.

3. Nodarbinātības dienesti piešķir darba ņēmējiem, kas ir dalībvalstu pilsoņi, tādu pašu prioritāti, kādu attiecīgie pasākumi paredz attiecībā uz darba ņēmējiem, kas nav dalībvalstu pilsoņi.

▼B

17. pants

1. Regulas 16. pantu ievieš īpašie dienesti. Tomēr, ciktāl centrālie dienesti piešķīruši pilnvaras un ļauj dalībvalsts nodarbinātības dienestu organizācija un izmantotās izvietošanas metodes,

a) dalībvalstu reģionālie nodarbinātības dienesti:

▼B

i) pamatojoties uz 15. pantā minētajiem ►M2 sīkas ziņas ◄, kam sekos atbilstīga rīcība, apkopo un izplata informāciju par brīvajām darba vietām un darba pieteikumiem,

ii) izveido tiešu saikni, lai informētu:

— par konkrētiem darba ņēmējam piedāvātajām darba vietām,

— par individuāliem darba pieteikumiem, kas ir nosūtīti specifiskam nodarbinātības dienestam vai darba devējam, kas darbojas šāda dienesta pārzinātā teritorijā,

— par brīvajām darba vietām sezonas darba ņēmējiem, kas ir jāpieņem pēc iespējas ātrāk;

▼M2

b) dienesti, kuri teritoriāli atbildīgi par divu vai vairāku dalībvalstu robežreģioniem, regulāri apmainās ar datiem, kas attiecas uz brīvajām vietām un darba pieteikumiem to teritorijā, un, darbojoties saskaņā ar vienošanos ar citiem savu valstu nodarbinātības dienestiem, tiešā veidā savāc un izskata brīvās darba vietas un darba pieteikumus.

Ja nepieciešams, dienesti, kuri teritoriāli atbildīgi par robežreģioniem, izveido sadarbības un pakalpojumu struktūras, lai nodrošinātu:

— lietotājus ar maksimālu daudzumu praktiskas informācijas par dažādiem mobilitātes aspektiem,

— vadību un darbaspēku, sociālos dienestus (jo īpaši valsts, privātos vai sabiedrību interesējošos) un visas attiecīgās iestādes ar koordinētu mobilitātes pasākumu struktūru;

▼B

c) oficiālie nodarbinātības dienesti, kas specializējas attiecībā uz konkrētām profesijām vai specifiskām personu kategorijām, sadarbojas tieši savā starpā.

2. Attiecīgās dalībvalstis Komisijai nosūta kopīgi izveidotu 1. punktā minēto dienestu sarakstu. Komisija šo sarakstu un visus tā grozījumus publicē *Eiropas Kopienu Oficiālajā Vēstnesī.*

18. pants

Darbā pieņemšanas kārtību, ko izmanto ieviešanas iestādes, kuras ir izveidotas saskaņā ar līgumiem starp divām vai vairākām dalībvalstīm, nav obligāti jāpieņem.

III SADAĻA

Pasākumi, ko izmanto, lai kontrolētu darba tirgus līdzsvaru

19. pants

▼M2

1. Pamatojoties uz Komisijas ziņojumu, kas izstrādāts, vadoties no dalībvalstu sniegtās informācijas, dalībvalstis un Komisija vismaz reizi gadā kopīgi analizē Kopienas veikto pasākumu rezultātus attiecībā uz brīvajām vietām un pieteikumiem.

▼B

2. Dalībvalstis kopā ar Komisiju izpēta visas iespējas, aizpildot brīvās darba vietas, dot priekšroku dalībvalstu pilsoņiem, lai Kopienā sasniegtu līdzsvaru starp brīvajām darba vietām un darba pieteikumiem. Tās paredz visus šim nolūkam vajadzīgos pasākumus.

▼M2

3. Ik pēc diviem gadiem Komisija iesniedz ziņojumu Eiropas Parlamentam, Padomei un Ekonomikas un sociālo lietu komitejai par šīs regulas II daļas īstenošanu, apkopojot nepieciešamo informāciju un pētījumu rezultātā iegūtos datus, kā arī izskatot jebkurus nozīmīgus jautājumus attiecībā uz jaunākajām tendencēm Kopienas darbaspēka tirgū.

▼B

IV SADAĻA

Eiropas koordinācijas birojs

21. pants

Eiropas Biroja informācijas par brīvajām darba vietām apkopošanas un izplatīšanas koordinēšanai, kas darbojas Komisijā (šajā regulā "Eiropas Koordinācijas birojs") galvenais uzdevums ir veicināt informācijas par brīvajām darba vietām apkopošanu un izplatīšanu Kopienas līmenī. Tas atbild jo īpaši par tehniskajiem pasākumiem šajā jomā, kas saskaņā ar šo regulu ir uzticēti Komisijai, palīdzot valstu nodarbinātības dienestiem.

Tas apkopo 14. un 15. pantos minēto informāciju, kā arī datus, kas ir iegūti saskaņā ar 13. pantu veiktajos pētījumos, tā, lai darītu zināmus visus noderīgos faktus par Kopienas darba tirgus paredzamo attīstību. Šādus faktus paziņo dalībvalstu īpašajiem dienestiem, kā arī Padomdevējai un Tehniskajai komitejai.

22. pants

1. Eiropas Koordinācijas biroja uzdevums ir:

a) koordinēt praktiskos pasākumus, kas ir vajadzīgi, lai apkopotu un izplatītu informāciju par brīvajām darba vietām Kopienas līmenī, kā arī analizētu no tā izrietošo darba ņēmēju pārvietošanos;

b) palīdzēt īstenot šos mērķus sadarbībā ar Tehnisko Komiteju, ieviešot vienotas metodes rīcībai administratīvā un tehniskā līmenī;

c) rodoties īpašai vajadzībai un vienojoties ar īpašajiem dienestiem, apkopot informāciju par brīvajām darba vietām un darba pieteikumiem īpašo dienestu vajadzībām.

2. Tas informē īpašos dienestus par brīvajām darba vietām un darba pieteikumiem, kas ir nosūtīti tieši Komisijai, kā arī saņem informāciju par šajā sakarā veiktajiem pasākumiem.

23. pants

Komisija, vienojoties ar katras dalībvalsts kompetento iestādi, saskaņā ar nosacījumiem un kārtību, ko tā nosaka, ņemot par pamatu Tehniskās komitejas atzinumu, var organizēt citu dalībvalstu amatpersonu vizītes un iecelšanu, kā arī speciālistu tālākizglītības programmas.

III DAĻA

KOMITEJAS, KAS NODROŠINA DALĪBVALSTU CIEŠU SADARBĪBU JAUTĀJUMOS PAR DARBA ŅĒMĒJU BRĪVU PĀRVIETOŠANOS UN NODARBINĀTĪBU

I SADAĻA

Padomdevēja Komiteja

24. pants

Padomdevēja Komiteja palīdz Komisijai izpētīt visus jautājumus, kas rodas, piemērojot Līgumu un ar to saistītos pasākumus attiecībā uz darba ņēmēju brīvu pārvietošanos un nodarbinātību.

25. pants

Padomdevējas komitejas uzdevums ir:

a) izpētīt problēmas, kas skar brīvu pārvietošanos un nodarbinātību saistībā ar valsts darbaspēka politiku, lai valstis nodarbinātības politiku varētu koordinēt Kopienas līmenī, tādējādi veicinot tautsaimniecību attīstību un uzlabojot darba tirgus līdzsvaru;

b) veikt vispārēju pētījumu par šīs regulas un jebkādu papildu pasākumu ieviešanas ietekmi;

c) iesniegt Komisijai pamatotus priekšlikumus šīs regulas pārskatīšanai;

▼B

d) pēc Komisijas pieprasījuma vai pēc savas iniciatīvas sniegt Komisijai pamatotus atzinumus par vispārējiem vai principiāliem jautājumiem, īpaši par informācijas apmaiņu attiecībā uz norisēm darba tirgū un darba ņēmēju pārvietošanos starp dalībvalstīm, par programmām un pasākumiem, lai attīstītu profesionālo orientāciju un profesionālās sagatavošanu, kas varētu uzlabot pārvietošanās brīvību un nodarbinātību, kā arī par visām palīdzības formām darba ņēmējiem un viņu ģimenēm, to skaitā sociālo palīdzību un darba ņēmēju izmitināšanu.

26. pants

1. Padomdevējā komitejā ietilpst seši locekļi no katras dalībvalsts, divi pārstāv valdību, divi — arodbiedrības un divi — darba devēju asociācijas.

2. Katra dalībvalsts katrā no 1. punktā minētajām kategorijām ieceļ vienu vietnieku.

3. Locekļu un viņu vietnieku pilnvaru termiņš ir divi gadi. Viņus var iecelt amatā atkārtoti.

Beidzoties pilnvaru termiņam, locekļi un viņu vietnieki paliek amatos, līdz tos aizstāj vai ieceļ atkārtoti.

27. pants

Padomdevējas komitejas locekļus un viņu vietniekus ieceļ Padome, kas, izvēloties arodbiedrību un darba devēju asociāciju pārstāvjus, cenšas nodrošināt, lai Komitejā būtu adekvāti pārstāvētas dažādas tautsaimniecības jomas.

Komitejas locekļu un viņu vietnieku sarakstu Komisija publicē informācijai *Eiropas Kopienu Oficiālajā Vēstnesī*.

28. pants

Padomdevējas komitejas priekšsēdētājs ir Komisijas loceklis vai viņa vietnieks. Priekšsēdētājs nebalso. Komiteja sanāk vismaz divas reizes gadā. Komitejas sanāksmes sasauc tās priekšsēdētājs pēc savas iniciatīvas vai, ja šādu lūgumu ir izteikusi vismaz viena trešdaļa Komitejas locekļu. Komisija nodrošina Komitejai sekretariāta pakalpojumus.

29. pants

Priekšsēdētājs kā novērotājus vai ekspertus sanāksmēs var pieaicināt indivīdus vai iestāžu pārstāvjus ar lielu pieredzi nodarbinātības vai darba ņēmēju pārvietošanās jautājumos. Priekšsēdētājam var palīdzēt eksperti — konsultanti.

30. pants

1. Komitejas sniegtais atzinums ir spēkā tikai tad, ja to pieņem, klātesot vismaz divām trešdaļām locekļu.

2. Atzinumos norāda faktus, uz kuriem tie ir balstīti. Atzinumus pieņem ar likumīgi nodoto balsu absolūtu vairākumu; tiem pievieno rakstisku paziņojumu, kurā izsaka mazākuma viedokli, ja mazākums to vēlas.

31. pants

Padomdevēja komiteja nosaka darba metodes saskaņā ar reglamentu, kas stāja spēkā pēc tam, kad to pēc Komisijas atzinuma saņemšanas apstiprina Padome. Visi grozījumi, par kuriem lemj Komiteja, stājas spēkā saskaņā ar to pašu kārtību.

▼B

II SADAĻA

Tehniskā komiteja

32. pants

Tehniskā komiteja palīdz Komisijai sagatavot, īstenot un kontrolēt visu tehnisko darbu un pasākumus šīs regulas īstenošanai, kā arī jebkādus papildu pasākumus.

33. pants

Tehniskās komitejas uzdevums jo īpaši ir:

a) veicināt un attīstīt sadarbību starp attiecīgām dalībvalstu valsts iestādēm visos tehniskajos jautājumos, kas skar darba ņēmēju brīvu pārvietošanos un nodarbinātību;

b) formulēt kārtību, saskaņā ar kuru organizē attiecīgo valsts iestāžu kopīgus pasākumus;

c) atvieglot tādas informācijas ieguvi, kas varētu noderēt Komisijai un šajā regulā paredzētajiem pētījumiem, kā arī veicināt informācijas un pieredzes apmaiņu starp attiecīgajām administratīvajām iestādēm;

d) tehniskajā līmenī izpētīt to kritēriju harmonizāciju, saskaņā ar kuriem dalībvalstis novērtē sava darba tirgus stāvokli.

34. pants

1. Tehnisko komiteju veido dalībvalstu valdību pārstāvji. Katra valdība par Tehniskās komitejas locekli ieceļ vienu no saviem pārstāvjiem Padomdevējā komitejā.

2. Katra valdība ieceļ vietnieku no pārējiem pārstāvjiem — Padomdevējas komitejas locekļiem vai viņu vietniekiem.

35. pants

Tehnisko komiteju vada Komisijas loceklis vai tā pārstāvis. Priekšsēdētājs nebalso. Priekšsēdētājam un komitejas locekļiem var palīdzēt eksperti — padomdevēji.

Komisija nodrošina Komitejai sekretariāta pakalpojumus.

36. pants

Tehniskās komitejas ieteikumus un atzinumus iesniedz Komisijai un par to informē Padomdevēju komiteju. Katram ierosinājumam vai atzinumam pievieno rakstisku paziņojumu, kurā izsaka dažādu Tehniskās komitejas locekļu viedokļus, ja viņi to prasa.

37. pants

Tehniskā komiteja nosaka darba metodes saskaņā ar reglamentu, kas stājas spēkā pēc tam, kad to pēc Komisijas atzinuma saņemšanas apstiprina Padome. Visi grozījumi, par kuriem lemj Komiteja, stājas spēkā saskaņā ar to pašu kārtību.

IV DAĻA

PAGAIDU UN NOBEIGUMA NOTEIKUMI

I SADAĻA

Pārejas noteikumi

38. pants

Līdz brīdim, kad Komisija pieņem 15. panta 2. punktā minēto vienoto sistēmu, Eiropas Koordinācijas birojs iesaka pasākumus, ko varētu izmantot, sastādot un izplatot 15. panta 1. punktā minētos ziņojumus.

▼B

39. pants

Padomdevējas komitejas un Tehniskās komitejas reglamentu, kas ir spēkā brīdī, kad stājas spēkā šī regula, piemēro arī turpmāk.

40. pants

Līdz brīdim, kad stājas spēkā pasākumi, ko dalībvalstis paredz saskaņā ar Padomes 1968. gada 15. oktobra Direktīvu ([1]), un saskaņā ar pasākumiem, ko dalībvalstis paredz, ievērojot Padomes 1964. gada 25. marta Direktīvu ([2]), Regulas Nr. 38/64/EEK 22. pantā minētā darba atļauja ir vajadzīga, lai noteiktu uzturēšanās atļaujas derīguma un pagarinājuma termiņu, šādu darba atļauju var aizstāt ar dokumentu, kurā darba devējs apstiprina, ka nodarbina konkrēto personu, vai arī nodarbinātības apliecību, kas norāda nodarbinātības laiku. Rakstiskam darba devēja apstiprinājumam vai nodarbinātības apliecībai, kurā norādīts, ka darba ņēmējs ir pieņemts darbā uz nenoteiktu laiku, ir tāds pats spēks kā pastāvīgai darba atļaujai.

41. pants

Ja saistībā ar darba atļauju atcelšanu dalībvalsts vairs nevar apkopot konkrētus statistikas datus par ārvalstnieku nodarbinātību, šī dalībvalsts statistikai var saglabāt darba atļaujas citu dalībvalstu pilsoņiem līdz brīdim, kad ievieš jaunas statistikas metodes, taču ne ilgāk kā līdz 1969. gada 31. decembrim. Darba atļauja ir jāizsniedz automātiski, un tā ir derīga līdz brīdim, kad attiecīgajā dalībvalstī faktiski tiek atceltas darba atļaujas.

II SADAĻA

Nobeiguma noteikumi

42. pants

1. Šī regula neietekmē Eiropas Ogļu un tērauda kopienas dibināšanas līguma noteikumus, kas attiecas uz darba ņēmējiem ar atzītu kvalifikāciju ogļu ieguvē vai tērauda ražošanā, kā arī Eiropas Atomenerģijas kopienas dibināšanas līguma noteikumus attiecībā uz kvalificētu darbaspēku kodolenerģijas jomā, kā arī visus pasākumus, ko īsteno saskaņā ar minētajiem līgumiem.

Tomēr šī regula attiecas uz pirmajā daļā minētajām darba ņēmēju kategorijām un viņu ģimenes locekļiem tiktāl, cik viņu tiesisko stāvokli nereglamentē iepriekšminētie līgumi vai pasākumi.

2. Šī regula neietekmē pasākumus, ko veic saskaņā ar Līguma 51. pantu.

3. Šī regula neietekmē dalībvalstu saistības, kas izriet no:

— īpašām attiecībām vai nākotnes līgumiem ar konkrētām valstīm vai teritorijām ārpus Eiropas, kas balstās uz institucionāliem sakariem, kuri pastāv šīs regulas spēkā stāšanās brīdī, vai

— tādiem līgumiem ar atsevišķām valstīm vai teritorijām ārpus Eiropas, kas pastāv šīs Regulas spēkā stāšanās brīdī un kas balstās uz institucionāliem sakariem starp tām.

Darba ņēmēji no valstīm vai teritorijām, kas saskaņā ar šo normu strādā kā darbinieki šādā dalībvalstī, nevar izmantot šīs regulas priekšrocības citā dalībvalstī.

43. pants

Dalībvalstis laikā no parakstīšanas līdz spēkā stāšanās brīdim Komisijai informatīvos nolūkos nosūta to līgumu, konvenciju vai vienošanās tekstus, ko tās savā starpā ir noslēgušas attiecībā uz darba ņēmējiem.

([1]) OV L 257, 19.10.1968., 13. lpp.
([2]) OV 62, 17.4.1964., 981/64. lpp.

▼B

44. pants

Komisija saskaņā ar šo regulu pieņem pasākumus tās ieviešanai. Šajā nolūkā tā cieši sadarbojas ar dalībvalstu centrālajām iestādēm.

45. pants

Komisija iesniedz Padomei priekšlikumus par ierobežojumu atcelšanu saskaņā ar Līguma nosacījumiem attiecībā uz tiesībām uz darbu dalībvalstu pilsoņiem, ja valstis nav vienojušās par diplomu, sertifikātu un citu oficiālu kvalifikāciju pierādījumu savstarpēju atzīšanu, kas varētu kavēt darba ņēmēju brīvu pārvietošanos.

46. pants

III daļā minēto Komiteju administratīvos izdevumus iekļauj Eiropas Kopienu budžeta sadaļā, kas ir paredzēta Komisijai.

47. pants

Regulu dalībvalstu teritorijām un pilsoņiem piemēro, neskarot 2., 3., 10. un 11. pantu.

48. pants

Regula Nr. 38/64/EEK zaudē spēku brīdī, kad stājas spēka šī regula.

Šī regula uzliek saistības kopumā un ir tieši piemērojama visās dalībvalstīs.

▼M2